

ŽINIASKLAIDOS ĮTAKA UGDANT VISUOMENĖS PATRIOTIŠKUMĄ IR PILIETIŠKUMĄ LAZDIJŲ KRAŠTE

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Norint kovoti su Rusijos propaganda, pirmiausia reikia ją atpažinti

Algimantas Mikėlionis
Šiomet sukanka lygiai šimtas metų, kai Rusijoje nugalėjo kruvinas bolševikų perversmas, skambiai pavadintas Spalio revoliucija. Nors nuo to laiko nutekėjo išties daug vandens ir pasikeitė pasaulio žmonių kartos, vienas dalykas išlieka pastovus – iš pradžių SSRS, o dabar Rusijos politika buvo ir yra pagrįsta propaganda ir apgaule. Rusijoje prieš šimtą metų pasėta bolševikų sėkla rado puikią dirvą ir šią valstybę pavertė labiausiai neprognozuojama ir pavojingiausia pasaulyje.

Lietuvai be galo nepasisekė, kad turi tokį kaimyną, kuris agresyviai savo užsienio politikai pagrįsti bet kada suras nebūtų priežasčių arba, kitaip sakant, jas sugalvos. Mums pavyko, kad turėjome laisvą ir nepriklausomą Lietuvos valstybę 1918–1940 metais. Per dvidešimt dvejus metus atsirado demokratiniais pagrindais surašyta respublika, nors Rusijos grėsmė kaip Damoklo kardas visada kybojo virš mūsų. Tuo metu mūsų valstybės politikai, inteligentai ir šviesuomenė žinojo, koks didelis, nuolat gresiantis pavojus yra gyventi šalia Rusijos. Nors nedidelė dalis žmonių, paveikti sovietinės propagandos, ir patikėjo, kad rytų

žiaus. Esame Europos Sąjungos ir NATO nariai. Ir nors daug kas dejuoja ir skundžiasi, kad laisva ir nepriklausoma Lietuva man nieko nedavė, iš Vakarų ateina tik visoks šlamštas ir blogybės, bet dabar esame savo likimo šeimininkai, gyvenantys demokratinėje valstybėje. Žinoma, nei Rusijai, nei Baltarusijai tai tikrai nepatinka, ir jie vėl norėtų pakreipti Lietuvos kelią į rytus ir atnešti mums Putino saulę. Todėl visu pajėgumu dirba Rusijos propagandos mašina, pagrįsta melu ir apgaule. O geriausiai žmonių sąmonę paveikti televizijos pagalba. Taip ir plūsta į mūsų valstybės piliečių galvas propagandinės nesąmonės iš Rusijos televizijos kanalų, transliuojamų Lietuvoje. Prisiklausius Kremliaus specialistų suokimo, kai kurių žmonių smegenyse atsiveria smegduobės. Būtent viešose vietose dažnai tenka girdėti iš tokių žmonių lūpų Rusijos peršamą absurda.

Rusijos propagandininkai sugalvoja viską, ko tik reikia pateisinti savo įžūliai politikai. Reikia apšmeižti Lietuvą – nufilmuojama kaimo turizmo sodyba („Mano tėvo gatvėje“), kurioje, atseit, buvo ruošiami Maidano kovotojai. Visai nesvarbu, kad reportažas ruoštas 2012 m. pradžioje, kai įvykiais Ukrainoje net nekvepėjo. Iš pradžių nufilmuojam, o jau paskui kur nors pritaikysim. Pasirodo, tie patys kovotojai Lietuvoje buvo

chuliganas labai bijo stipresnio už save. Taip Rusija paniškai bijo NATO. Demokratiškas ir laisvas pasaulis turi sulaukyti V. Putino režimo rankas, kuris siekia parklupdyti visą Ukrainą. Jei tai nebus padaryta, gali ateiti eilė ir kitoms valstybėms. O Rusija, galime tu neabejoti, priežastį tikrai ras arba, tiksliau, sugalvos.

Laikas pamiršti klasikinį karo apibrėžimą, kuris pateikiamas istorijos vadovėliuose. Jeigu anksčiau karas būdavo paskelbiamas iš vakaro, o puolama ryte, tai XXI a. viskas iš esmės pakito. Rusijai užgrobęs Krymą ir atplėšus dalį Rytų Ukrainos teritorijos bei vykdant aktyvią propagandą, atsirado terminas hibridinis arba nekonvencinis karas. Informacinis karas yra minėto karo dalis. Ir labai svarbi. Hibridinis karas – tai visiškai kitoks karas, nei esame girdėję anksčiau. Apie jo pradžią yra neskelbiama, o svetimoje teritorijoje jau pasirodo žali ar kitokios spalvos žmogeliukai be aiškių skiriamųjų ženklų. Valstybė, kuriai jie priklauso, net neigia jų egzistavimą. Taip ilgą laiką elgėsi Rusija. Ką ten žali žmogeliukai, net Ukrainos teritorijoje pasirodžius gausioms Rusijos armijos pajėgoms, V. Putinas ir S. Lavrovas lyg niekur nieko kartojo, kad jų šalies kariuomenės kaimyninėje valstybėje nėra. Nors demokratinėms šalims, o ypač Lietuvai su Lenkija, tai buvo se-

yra be galo svarbi hibridinio karo dalis, reikia pripažinti, kad mes gyvename karo sąlygomis, o dar tiksliau sakant – kariuomenėje. Ir tai nėra tušti žodžiai, o labai rimtas reikalas. Smegenų užvaldymas yra ne mažiau svarbus nei teritorijos užgrobimas. Propagandai užkariavus smegenis telieka pasiimti teritoriją. Grįžkime į Lietuvai tragiškus 1940 m. Tuomet mūsų šalyje itin trūko objektyvios ir išsamios informacijos apie realią padėtį sovietinėje Rusijoje. O ko nors trūkumą visuomet galima užpildyti. Taip tuomet Lietuvoje ne be Maskvos pagalbos atsirado mitai ir legendos apie „nuostabų ir laisvą“ gyvenimą sovietinėje Rusijoje. Ant šio kabliuko užkibo nemažai inteligentų, patikėjusių raudonąja propaganda. O paskui šie žmonės išskėstomis rankomis pasitiko okupantų kariuomenę, įžengusią į Lietuvą, ir vyko į Maskvą parvežti Stalino saulės.

Kad rusų propaganda neriasi iš paskutinio kailio norėdama mūsų šalies ir kitų Baltijos valstybių piliečiams praplauti smegenis, yra aišku. Ši valstybė gerai suvokia, kad buvusios Sovietų Sąjungos respublikos yra labai palanki terpė jų propagandai. Juk vien toks faktas, kad Rusijos ambasadoje Vilniuje dirba daugiau žmonių, nei Rusijos ambasadoje Londone, daug ką pasako. Didžioji Britanija su savo šimtametėmis demokratijos ir laisvės tradicijomis Kremlui neįdomi. Juk kiek besistengtum, jos neįveiksi ir nepaveiksi. Lietuvoje situacija kitokia. Juk per penkiasdešimt metų okupacijos laikotarpį nemažos dalies žmonių sąmonę paveikė Maskvos melas, ir jie tapo sovietinės propagandos aukomis. Rusijos propaganda nukreipta ir į kitataučius siekiant jiems įpiršti, kad Lietuvoje su jais niekas nesiskaito, nevertina ar net engia. Kremlius neapsiriboja vien informacinėmis atakomis, o imasi konkrečių veiksmų. Štai Vilniaus rusiškų mokyklų vaikai vasarą vežami į Rusijos teritoriją ir ten mokomi karinės drausmės ir muštro. Taip pat jų sąmonę pildoma promaskvietiškais idėjomis. Jiems pasakojama apie Ukrainoje siautėjančius fašistus. Dalis stovyklų dalyvių suaugę tarnauja Rusijos karinėse pajėgose. Į tokias stovyklas vykstanta ne pirmus metus, ir reikia pabrėžti, kad ten vyksta Lietuvos piliečiai. Kur tai girdėta! Įsivaizduokite, kad JAV gyvenančių kubiečių emigrantų vaikai vasarą būtų vežami į Kubos karines stovyklas.

Rusija karo veteranams ir net stribams (!) iš Rusijos ambasados Vilniuje atskriejo laiški. Juose rašoma, kad sovietinėje kariuo-

menėje ar liaudies gynėjų gretose pasižymėję vyrai, pateikę dokumentus, kas mėnesį iš Rusijos gaus piniginę paramą. Suma menka ir velniškai primena trisdešimt Judo sidabrinių. Bet žmonės, kuriems bus suteikta ši piniginė išmoka, be galo tai vertina ir džiaugiasi. Jūs galvojate, kad Rusija tai daro šiaip sau ar už ačiū? Nebūkite naivuoliai. Ateis laikas ir Kremlius paprašys šių žmonių pagalbos. Paragins išeiti į gatves ir pareikšti nepasitenkinimą Lietuvos valdžia, paremti skriaudžiamus kitataučius ar ko nors panašaus. Taip plečiamas Rusijos gerbėjų ratas mūsų šalyje.

Matant dabartines tendencijas Rusijoje, galima teigti, kad V. Putinas gali valdžioje išsilaikyti dar porą dešimtmečių. Tad mums grės realus pavojus ir būsime pafrontės valstybė. Neduok, Dieve, blogesnio scenarijaus. Informacinis karas vyksta jau dabar. Kad Rusija vykdė, vykdo ir vykdys savo agresyvią propagandą, čia jau aišku. Bet reikia paklausti, ką padarėme mes, kad duotume stiprų atkirtį šioje konfrontacijoje. Kai kas sako, jog Rusijos televizijos kanalus reikia ir toliau transliuoti, nes žmonės patys atsirenka, kas yra tiesa. Dar priduriama, kad reikia išgirsti ir kitos pusės nuomonę. Mielieji, nuo kada melas yra kita nuomonė? Rusijos kanalus, kurie kasdien leidžia neuztvenkiamą melo srautą, reikia uždrausti kaip negailestingai nupjaunama gangrenuojanti koja. Arba bent maksimaliai apriboti. Geras buvusio premjero konservatoriaus A. Kubiliaus pasiūlymas transliuoti tuos užsienio televizijų kanalus, kuriuos sudarytų 90 procentų ES šalių produkcija. Neblogas kovos su Kremliaus propaganda įstatymas buvo svarstytas praėjusios kadencijos Seime, bet valdančiosios koalicijos balsais buvo atmetas. Kaip neprisiminsi posakio: apsaugok, Dieve, nuo savų, o nuo svetimų patys apsiginsime. Tuomet „sužibėjo“ ir komunaras Bronius Braudauskas, prisiminęs, kaip sovietmečiu klausydavo laisvo pasaulio radijo stočių. Tad, pasak jo, ir dabar draudimais nieko nelaimėsime. Bet „Amerikos balso“ klausydavome norėdami išgirsti tiesą. Nejaugi dabar gyvendami demokratinėje visuomenėje, kuri suteikia žodžio laisvę ir objektyvią informaciją, leisime ir toliau nuodyti savo sąmonę Rusijos televizijos laidoms, besišaipančioms iš mūsų valstybės istorijos, neigiančioms sovietinę okupaciją ir niekinančioms partizanų ar Sausio 13-osios aukų atminimą. Atsipeikėkime, kol dar ne vėlu! ●

Jeigu V. Putino agresyvos Rusijos niekas nesustabdys šiandien, rytoj gali būti per vėlu!

kaimynų valstybėje yra rojus žemėje, kas, žinant jų propagandos meistriskumą, neturėtų per daug stebinti. Geografijos profesorius K. Pakštas netgi buvo sumanęs, kad Lietuvos žmones reikėtų perkelti į Madagaskarą, nes nujautė, jog anksčiau ar vėliau SSRS pasikėsins į mūsų laisvę ir nepriklausomybę. Šviesaus atminimo tėtis prisimindamas vaikystę pasakodavo apie kaimo vyrų pokalbius. Beveik visi jie kaip ugnies bijojo rusų atėjimo. Prisimindami savo istoriją galime pasakyti, kad ne veltui. Juk mes sovietinį jungą vilkome pusę amžiaus.

Lietuva išgyvenusi ilgai trukusį „draugiško“ kaimyno glėbį jautriai reaguoja į Rusijos mėginimus „priglausti“ po savo sparnu kitas valstybes. Vėl galime sakyti, kad mums pasisekė, ir krauju aplaistę Sausio 13-ąją laisvi gyvename jau daugiau kaip ketvirtį am-

mokomi, kaip ruošti Molotovo kokteilius. Ką čia Lietuva, kalti visi, kurie palaiko ukrainiečius. O labiausiai kalti, be abejo, patys ukrainiečiai, kurie neteisėtai jėga įvykdė perversmą ir skriaudžia vietinius rusakalbius. Tad Rusija čia, gerbiamieji, niekuo dėta, ji juk „pasaulinės taikos, tautų draugystės ir visuotinės gerovės garantas“. Iš tikrųjų Rusija pati muša, pati rėkia ir nepripažindama dabartinės Ukrainos valdžios visai ją pravardžiuoja: banderovcais, fašistais, antisemitais ir t. t. Čia vėl reikėtų prisiminti posakį – kuo pats kvepia, tuo ir kitus tepa.

Jeigu V. Putino agresyvos Rusijos niekas nesustabdys šiandien, rytoj gali būti per vėlu. Bet ši valstybė nėra jau tokia visagalė, kokia norėtų būti. Nors ji elgiasi kaip chuliganas kieme, kuris muša silpnesnius už save, bet

niai aišku kaip pačią šviesiausią vasaros dieną. Šiais laikais gali meluoti kiek nori, bet melo kojos yra dar trumpesnės nei anksčiau. Šiuolaikinės žvalgybos priemonės tobulos, ir armijos dalinių veiksmai bei jų judėjimas matosi kaip ant delno. Žinoma, net ir esant aiškiems įrodymams Rusija vis tiek kartoja tą patį melą ir, ko gero, tikisi, kad daug kartų pakartotas melas galų gale virst tiesa. Bet žmonės, mąstantys kritiškai, patys padaro išvadas ir atskiria grūdus nuo pelų. Tai yra demokratijos, kuri išugdo tokius piliečius, privalumas. Mes laisvi ir nepriklausomi gyvename daugiau kaip ketvirtį amžiaus. Atrodytų, mažoka, bet net būdami okupuoti kaip gaivaus oro gurkšnius gaudydavome informaciją per laisvojo pasaulio radijo stotis.

Kadangi informacinis karas

ŽINIASKLAIDOS ĮTAKA UGDANT VISUOMENĖS PATRIOTIŠKUMĄ IR PILIETIŠKUMĄ LAZDIJŲ KRAŠTE

Jaunujų šaulių vadovas Kęstutis Pileckas: „Jaunasis šaulys turi būti pavyzdys jaunimui“

Jaunujų šaulių vadovas Kęstutis Pileckas aiškina jaunosioms šaulėms užduotis.

Pilietiškumas, patriotizmas ne tik perduodamas iš kartos į kartą, bet ir ugdomas. Visose mūsų rajono mokyklose jau veikia jaunujų šaulių būreliai. Dažnai sakoma, kad jaunieji šauliai yra tautinės savimonės nešėjai, puoselėtojai.

Bene aktyviausiai veikia Lazdijų Motiejaus Gustaičio gimnazijos jaunujų šaulių būrelis, vadovaujamas Kęstučio Pilecko, kuris dar yra ir A. Ramanausko-Vanago šaulių 104 kuopos Lazdijų rajone vado pavaduotojas. K. Pileckas sutiko atsakyti į „Džukų žinių“ klausimus apie jaunujų šaulių organizaciją, veiklą bei ko išmoksta mokinys ar jaunuolis, įsijungęs į šios organizacijos gretas.

– Jau bene trejus metus vadovaujate Lazdijų Motiejaus Gustaičio gimnazijos bei Šventėžio mokyklos jauniesiems šauliams. Todėl visų pirma papasakokit apie save – kur mokėtės, dirbote prieš tapdamas jaunujų šaulių vadovu?

– Esu lazdiijietis, čia baigiau tuometinę vidurinę mokyklą, vėliau studijavau ir baigiau Kūno kultūros institutą. Baigęs jį dirbau kūno kultūros mokytoju Šventėžio mokykloje bei treneriu Lazdijų sporto mokykloje. Šiek tiek laiko įvairiose pareigose dirbau privačiose struktūrose. Savo karinę karjerą pradėjau Krašto apsaugos savanorių pajėgų Dainavos apygardos 1-osios rinktinės tuometiniame Lazdijų rajono teritoriniame gynybos štabe eiliniu kariu, mobilizacijos specialistu. Tarnybos metu vykdžiau įvairias pareigas: žvalgų būrio vado, kuopos vado ir rinktinės štabo civilių ir karių bendradarbiavimo skyriaus viršininku. 2012 metais išėjau į atsargą, turiu atsargos kapitonu laipsnį.

– Kas paskatino burti jaunuosius šaulius, imtis šiai organizacijai vadovauti?

– Kaip matote, esu dirbęs įvai-

riose karinėse pareigose, sukaučiau daug karinės patirties, todėl norėjosi ją perduoti jaunimui. Beje, mano mokykla, dabartinė Lazdijų Motiejaus Gustaičio gimnazija, yra išugdžiusi daugiau kaip 20 karininkų. Reiškia, čia yra gyva patriotizmo dvasia. Kadangi tuo metu aktyviai veikti pradėjo Karininko Antano Juozapavičiaus šaulių 1-oji rinktinė, aš nusprendžiau burti jaunuosius šaulius, ugdyti morale, patriotinę dvasią, išvermę ir t. t.

– Prisiminkit, kokia buvo Jūsų darbo pradžia, kiek turėjote jaunujų šaulių ir ar jų skaičius nuolat auga, kiek dabar jų lanko Jūsų užsiėmimus?

– Pradžią niekad nebūna lengva. Derinant ir aiškinantis įvairius niuansus teko daug dirbti su šaulių sąjungos vadovybe, daug visokių reikalų teko spręsti ir su gimnazijos, rajono vadovais, kurti materialinę bazę, ieškoti patalpų užsiėmimams. Žodžiu, iš pradžių reikėjo spręsti ne tik įvairius organizacinius reikalus, bet jau ir dirbti su jaunimu, kiek galima, daugiau pritraukti mokinių į šaulišką veiklą. Jaučiau geranoriškumą, nors ir nelengvai kai kuriuos klausimus pavyko išspręsti. Prisimenu, vieną kartą pamokų mokiniams per gimnazijos radiją buvo pranešta, kad gimnazijoje steigiamas jaunujų šaulių būrelis ir norintieji tapti jaunaisiais šauliais kviečiami į šaulių pristatymą. Tame susirinkime dalyvavo daug besidominčių mokinių, tačiau po pirmo susitikimo norinčių liko ne tiek daug, su jais jau galima buvo dirbti. Pirmieji atėję pareiškė tvirtą norą tapti jaunaisiais šauliais.

– Būtų įdomu išgirsti, kaip pačiam pavyksta prisibelsti į jaunujų šaulių širdis, prikalbinti juos įstoti į šaulių gretas. Juk dabar mokiniai, jaunimas turi daug galimybių, o ir sėdėjimas prie kompiuterių, telefonų maigymas daug laiko atima. Tad kaip juos sudominate jaunujų šaulių veikla?

– Iš tiesų pas mus yra daug ga-

bių mokinių, jaunimo. Kai pradėjau dirbti su jaunaisiais šauliais, stengiausi juos sudominti šia veikla. Organizavome teorinius užsiėmimus, pratybas, žygius, stovyklas, kur mokiau jaunuosius šaulius įvairių karinių paslapčių, igūdžių, istorinių tiesų mokė vyresnieji šauliai, kariai savanoriai ir sukarintų struktūrų atstovai. Rengėme jaunujų šaulių susitikimus su rajono policijos, priešgaisrinės gelbėjimo tarnybos, Valstybės sienos apsaugos tarnybos Lazdijų rinktinės pareigūnais, lankėmės kariniuose daliniuose Alytuje, Marijampolėje ir kitur. Tiesiog norėjome, kad jaunieji šauliai suprastų, kas yra karybos menas, kokia jo specifika, kokia yra drausmė, tvarka kariniuose daliniuose ir kitose sukarintose organizacijose. Turiau pastebėti, kad ta informacijos sklaida labai gerai vyksta iš lūpų į lūpas. Na, patiko vienam, kitam mokiniui tie mūsų užsiėmimai, šaudymo pratybos, stovyklos, žygiai, jis pasako kitam draugui ir tas, žiūrėk, jau ateina ir nori tapti jaunuoju šauliu. Žodžiu, draugas atsiveda draugą. Tokia reklama geriausiai veikia.

Dabar gimnazijos būrelyje yra apie 40 jaunujų šaulių, tarp jų yra nemažai ir merginų. Šventėžio mokykloje tokį būrelį lanko mažesnis mokinių skaičius, bet susidomėjimas auga. Beje, dauguma jaunujų šaulių jau turi šaulio uniformas, kurios nepigiai kainuoja. Labai dėkoju ir džiaugiuosi, kad rajono mero Artūro Margelio iniciatyva rajono savivaldybė skyrė lėšų jaunujų šaulių uniformų įsigijimui.

– Atskleiskit, kaip mokiniai gali tapti jaunaisiais šauliais, pagal kokius kriterijus priimate mokinius į šaulių gretas?

– Jaunuoju šauliu gali tapti kiekvienas mūsų šalies pilietis nuo 11 iki 18 metų. Aš, visų pirma, pakviečiu mokinius pasidomėti, kas toji Lietuvos šaulių sąjunga. Jie pabūna mūsų užsiėmimuose, pasiklauso, pasižiūri, ką tie jaunieji šauliai veikia. Jiems paaiškina-

me, kad tai sukarinta patriotinė organizacija, kurioje yra griežta drausmė, tvarka, pareigingumas, kad jie turės vykdyti vadų komandas ir įsakymus, elgtis taip, kaip numatyta šios organizacijos statute. Taip pat jaunasis šaulys turi būti lojalus valstybei, patriotinių pažiūrų. Aš kalu jiems į galvą, kad jie turi būti pavyzdys kitiems jaunuoliams, būti pasitempę, tvirti. Taip pat daug lemia ir požiūris į mokslą. Tai tokie pagrindiniai kriterijai.

– Esu girdėjęs, kad jaunujų šaulių veikla yra suskirstyta į 4 ugdymo pakopas. Paaiškinkite apie jas.

– Šios pakopos yra tam, kad jaunieji šauliai įgautų motyvacijos stengtis ir tobulėti, pasiekti vis geresnių rezultatų.

Kiekviena pakopa yra vis sudėtingesnė. Jos organizuojamos per mokinių mokslo atostogas ir vasaros atostogas Didžiosios Kunigaikštienės Birutės ulonų batalione Alytuje. Ten itin griežta drausmė, tvarka, darbotvarkė, viskas turi būti daroma pagal grafiką minučių tikslumu. Taigi, jaunasis šaulys, nuvykęs per atostogas laikyti I ugdymo pakopos, turi parodyti geriausius rezultatus. Jeigu jis išlaiko I ugdymo pakopą, tai per vasaros atostogas gali važiuoti į II ugdymo pakopos stovyklą (7 dienų). Pasiekus teigiamus rezultatus vienoje iš pakopų gali važiuoti į aukštesnių pakopų stovyklas. IV pakopą organizuoja Lietuvos šaulių sąjungos štabas. I pakopa – tai pradantysis jaunasis šaulys, II pakopa – pažengęs jaunasis šaulys, III pakopa – skyriaus vadas, IV pakopa – būrio vadas. Per rudens, žiemos, pavasario atostogas vyksta ir kitokie kursai: įvadiniai II, III ir IV pakopų, lyderio, topografijos, šaudybos ir t. t. Buvo atvejų, kad po pirmos pakopos išbandymų net pasitraukia iš jaunujų šaulių gretų. Tačiau jie nedažni. Tame dalinyje laikydamas pakopas jaunuolis įgauna patirties, tiesiogine prasme paragauja kario duonos, išbando

save, savo tvirtumą tiek fiziškai, tiek psichologiškai.

Taip išaiškėja lyderiai, kurie yra geriausiai pasiruošę, išvermingi, kurie tampa mūsų geriausiais pagalbininkais. Galiu tik pasakyti, kad trys gimnazijos jaunieji šauliai yra tapę kariais savanoriais. Viena mergina, baigusi gimnaziją, išėjo tarnauti į nuolatinę privalomąją pradinę karo tarnybą. Taigi, jaunieji šauliai, jeigu nori, turi sugebėjimų, vėliau gali mokytis Lietuvos karo akademijoje ir tapti Lietuvos kariuomenės karininkais. Mūsų organizacija yra tramplinas į rimtus karinius mokslus. Beje, jaunuosius šaulius mes taip pat vežame į atvirų durų dienas Lietuvos karo akademijoje, kad jie artimiau susipažintų su karininko profesija ir galbūt ją pasirinktų.

– Dar noriu paklausti, su kokiomis problemomis susiduriate, kokie sunkumai Jus neramina?

– Iš tiesų ne viskas eina kaip iš pypkės, kaip ir visur, susiduriame ir su sunkumais. Neturime norimos, pakankamos materialinės bazės. Dabar glaudžiamės gimnazijos patalpose, kur turime sandėliuką savo materialinėms vertybėms susidėti. Aišku, būtų gerai, kad turėtume atskiras patalpas, gal net Šaulių namus. Bet tai ateities perspektyvos. Labai dėkoju Lazdijų Motiejaus Gustaičio gimnazijos vadovybei ir džiaugiuosi, kad skyrė patalpas šaudyklai įsirengti. Panaši šaudykla yra Alytuje. Jaunimas, mokiniai labai nori, kad organizuotume šaudymo pratybas, išbandyti savo rankos taiklumą jie labai mėgsta. Tikimės, netrukus tokias patalpas įsirengsime.

Neramina tai, kad mūsų rajone yra tik jaunieji šauliukai ir veteranai, nėra pereinamojo amžiaus. Norėtusi, kad rajono šaulių gretose būtų įvairaus amžiaus šaulių – nuo 18 metų ir vyresnių, kad būtų visų kartų žmonių.

– Ačiū už pokalbį, sėkmės Jums auklėjant ugdant patriotišką jaunimą. ●

Jaunieji šauliai išbando rankos taiklumą šaudymo pratybose.